

подобна политика на ромейския императоръ; ако пъкъ патриархътъ дойде на среща, то нека знае, че нѣма да постигне нищо отъ това, за което той се труди. Оскърбенъ отъ тоя отказъ, патриархъ Николай веднага написалъ ново писмо, въ което той укорява Симеона, загдето се отнесълъ съ такова пренебрежение къмъ предложението и желанието на патриарха, и го заплашва съ това, че той, Симеонъ, ще изгуби славата си предъ сжда не само на историята и потомството, но дори и на съвременниците, „защото, ако не всички, то много отъ неговия (Симеоновия) народъ и родъ, — както чувалъ патриархътъ, — порицаватъ непрестанната война и охкатъ подъ станалото“. Въ края на писмото си той право се отказва занаяпредъ отъ намѣрението си, да се срещне съ него, но заедно съ това го моли „да прави въ тоя животъ това, което ще го покаже свободенъ отъ всѣко порицание и ще го причисли къмъ блажения животъ на светиитѣ“. Така се изминала 921 година.

На следната 922 год. Симеонъ, като отстранилъ всички прѣчки, решилъ да пристѣпи къмъ приготвяне необходимитѣ срѣдства за завоеванието на Цариградъ и главно да се сдобие съ съюзникъ, който да владѣе силна флота, безъ която византийската столица оставала неуязвима. Неговото внимание се спрѣло на африканскитѣ араби, които въпрѣки това, че въ 914 г. сключили, както се каза, съглашение да помагатъ на Византия срещу единъ ежегоденъ доста голѣмъ данѣкъ, не се задоволявали вече отъ него и отъ 918 година почнали отново да нападатъ византийскитѣ владения въ Италия. Къмъ тѣхния халифъ ал-Махди отъ династията на фатимидитѣ се обърналъ Симеонъ чрезъ специално пратеничество съ предложение за съюзъ противъ Византия при следнитѣ условия: 1. халифътъ трѣбва да изпрати флотата си къмъ Цариградъ, а Симеонъ въ това време ще пристигне презъ Тракия съ своята армия и, като се съединятъ по тоя начинъ и дветѣ сили — сухопѣтна и морска — ще да обсадятъ столицата отъ суша и море, и 2. следъ завоеванието на Цариградъ богатата плячка ще бѣде раздѣлена поравно между съюзниците, обаче арабитѣ ще се върнатъ въ земята си, а столицата ще остане на Симеона. Българскитѣ пратеници отпѣтували тайно за Африка, като сж заминали, въроятно, отъ нѣкое българско пристанище на Адриатика.

За да прикрие сношенията си съ африканския халифъ, Симеонъ се стараелъ всѣкакъ — и косвено и непосредно — да отвлича вниманието на византийцитѣ. Най-първо той се заловилъ да окупира всички тракийски градове-крепости между Одринъ и Цариградъ, като нѣкои отъ тѣхъ съвсемъ разрушилъ до основи, както, наприимѣръ, сторилъ съ гр. Виза. Едновременно съ това българската войска, която стояла при Цариградъ, получила заповѣдь да нападне на столичнитѣ предмѣстия. Романъ Лакапинъ, предполагайки, че това било начало на нови военни действия, опиталъ се да имъ се противопостави, но безуспѣшно: изпратената войска била съвсемъ разбита и едвамъ сполучила да се спаси задъ Влахернскитѣ врата. Наскоро следъ това Симеонъ изпратилъ въ Цариградъ писмо до патриарха, въ което пише, че, подражавайки на божието смирение, той желае да сключи миръ, но въ сжщото време не пропусналъ да изтъкне, че „Богъ желае, щото той (Симеонъ) да завладѣе ромейската властъ“ и че „всичко, извършено отъ него, той е направилъ отъ любовъ къмъ съгласие и запазване на мира“. Затова той искалъ да изпрати нарочити пратеници, съ които да почне преговоритѣ за миръ, като предварително узнае намѣрението на императора и сената. Това писмо крайно изненадало патриарха, и последниятъ побързалъ да отговори съ целъ да се увѣри въ искреността на Симеоновитѣ думи, защото увѣренията му за миръ не се съгласували съ дѣлата му. Въ отговора си патриархътъ се старае да докаже, че при претенциитѣ, които той поставя, никога не може да се сключи миръ, и че мирътъ е възможенъ само следъ като Симеонъ